

PÉTER 1. LEVELE 3-5.

Péter első levelének 3. fejezetében Péter a házastársakhoz szól. A harmadik fejezetben található közvetlenül kapcsolódnak ahhoz, amit a 2. fejezet 13., 14., 15. versében találunk, ami a következőképpen hangzik: *„Engedelmeskedjete minden emberi rendnek az Úrért, akár a királynak, mint legfőbb hatalomnak, akár a helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsérésére. Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát.”*

Péter ebben az ígerésben arról ír, hogy szeretetben rendeljük alá magunkat egymásnak. A 18. versben először a szolgálkhoz szól, akiket uraik iránti engedelmességre int, követve Krisztus példáját, majd a 3. fejezetben az asszonyokhoz szól.

Ugyanígy, ti asszonyok, engedelmeskedjete férjetekeknek, hogy ha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerte meg őket.

Pál a 2 Korinthus 3-ban a következőket írja: *„Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy tóletek kapott ajánlólevelekre? A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.”* Azt látjuk tehát, hogy a mi magaviseletünk vagy életstílusunk hitünkről tanúskodik. Bizony, több ember tér meg az által, hogy látja a keresztények életét, magaviseletét, mint az által, hogy valaki felsorolja nekik a négy szellemi törvényt.

Emlékszem, egy alkalommal egy olyan misszionárussal beszélgettünk, aki a Fülöp-szigeteken szolgált, mégpedig főleg muzulmánok körében. Mesélt nekünk szolgálatának nehézségeiről, arról, hogy milyen nehéz egy muzulmán elvezetni a megtérésre, mert az iszlám vallásúak számára halállal büntetendő, ha valaki kereszténnyé válik – tehát a megtérés könnyen az életükbe kerülhet. Sőt mi több, arra is halál vár, aki egy muzulmán elvezet a megtérésre. Ez a misszionárius azt is elmondta nekem, hogy az iszlám vallást vallókat valóban csak a cselekedeteinkkel tudjuk elvezetni Krisztushoz. A szavak nem elegendőek, csak úgy jutnak el a megtérésre, ha látják az evangéliumot konkrétan, a gyakorlatban megvalósulni az ember életében. Sőt mi több, van még egy fontos tényező, amely egy muzulmán meggyőz a kereszténység igazságáról, ez pedig az, hogy amikor imádkozunk, Isten megválaszolja az imánkat és csodát tesz.

Pál tehát itt rámutat arra, hogy mennyire fontos életvitelünk és viselkedésünk. Az asszonyokat is ezért buzdítja, hogy figyeljenek oda magaviseletükre, mert sokkal valószínűbb, hogy ezzel meg tudják nyerni férjüket Krisztusnak, mintsem azáltal, hogy keresztény szórólapokat rejtenek el férjük kabátzsebében, amelyek arról szólnak, hogy Isten szereti őket. Az életvitelünk, a mi magatartásunk mindennél hangosabban tanúskodik arról amit hiszünk, amit hirdetünk. Az egyház egyik gyengéje azonban éppen az, hogy sok hívő nem aszerint él és nem azt éli meg, amit hirdet. Ezt hívjuk képmutatásnak és sajnos az egyházon belül is találkozunk ezzel. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy hogyan élünk. A viselkedésünk legalább olyan nagy jelentőséggel bír, mint szavaink.

felfigyelve Istenfélő és tiszta életetekre.

Ne a külső dísz legyen a ti ékességeitek, ne a hajfonogatás, arany ékszerek felrakása, vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múló díszevel: ez értékes az Isten előtt.

Az igazi szépség belülről fakad. Van egy régi svéd közmondás, amely szerint a szép külső elmúlik, de a jó szakácsnő megmarad. Ez a mondás is arra bátorítja a fiatalembereket, hogy elsősorban ne egy szép arcú lányt keressenek, hanem olyan valakit, aki jól tud főzni. Az igazi szépség, amely nem halványul el az évek során, hanem inkább egyre csak növekszik, belülről fakad. Hány olyan ember van a világon, akiből ez a belső szépség árad és az ember szeret velük lenni, mert csodálatos szépség árad az életükből. Péter is elismeri, hogy az igazi szépség az, ami belülről fakad és beragyogja az egész embert, nem pedig az, ami a külső megjelenésben nyilvánul meg.

Szerintem ebben az igerészben nem arról van szó, hogy Péter meg akarja tiltani a hölgyeknek, hogy adjanak magukra. Léteznek erre az igerészre vonatkozóan ilyen magyarázatok is, melyek szerint Péter konkrétan megtiltja az arany ékszerek viselését, én azonban úgy érzem, hogy itt nem erről van szó. Péter mindössze fel akarja hívni a figyelmünket arra, hogy az igazi szépség belülről fakad, nem pedig abból, ahogyan öltözködünk, milyen a frizuránk, vagy amilyen ékszerekkel rendelkezünk. Péter hozzáteszi, hogy a szelíd és csendes lélek értékes az Isten előtt.

Egykor a szent asszonyok is, akik az Istenben reménykedtek, így díszítették magukat: engedelmeskedtek férjüknek, ahogyan Sára engedelmeskedett Ábrahámnak és urának nevezte őt.

Azért érdekesnek tartom, hogy Sárának is volt egy másik oldala: nagyon határozottan valósította a saját akarátát, amikor mintegy ráparancsolt Ábrahámnak, hogy küldje el Hágárt és Ismáelt. Ábrahám, bár nagyon bántotta a dolog, megtette amit Sára kért.

Férjek! Ne használjátok ezt az Igét arra, hogy jól fejbe vágjátok vele a feleségeket, hogy rákényszerítsétek őket arra, hogy engedelmeskedjenek nektek. Nagyon érdekes, hogy Péter itt sokkal hosszabban szól az asszonyokhoz, mint a férjekhez, Pál esetében azonban nagyjából egyenlő az eloszlás, amikor a házastársakhoz intézi szavait, és a házasságról, ill. általában a házasságon belüli személyes kapcsolatról ír.

Az ő leányai lesztek, ha jót tesztek, és ha nem féltetek semmiféle fenyegetéstől.

Bevallom, nem igazán értem, hogy Péter itt mire utal. Miután Péter hat igeversen át a feleségekhöz szól, a 7. igeversben egy igevers erejéig a férfiakkhoz is, a férjekhez is szól:

És ugyanígy, ti férfiak is, megértően éljeteztek együtt feleségetekkel, mint a gyengébb féllal, adjátok meg nekik a tiszteletet mint örökös társaitoknak is az élet kegyelmében, hogy a ti imádkozásotok ne ütközzék akadályba.

Bizony a házasságon belüli feszültségek, súrlódások az életünkre is negatív hatást gyakorolhatnak. Ezért fontos, hogy béke uralkodjon az otthonokban. Fontos, hogy a férj tisztában legyen felesége gyengeségeivel, és hogy megértően éljen együtt feleségével, mint a gyengébb féllal, törődjön a feleséggel, gondoskodjon róla, óvja és védelmezze őt.

A házasságra nézve tulajdonképpen két alapszabályt kaptunk Istentől. Az egyik szabály a feleségnek szól, a másik a férjnek. Mivel tehát csak egy-egy arany szabályt kapunk Istentől a házasságra nézve, nem mentegetőzhetünk azzal, hogy elfelejtettük, hiszen csak egyetlen

szabályról van szó. Nagyon érdekes látni azt, hogy Isten a férjnek és a feleségnek is egy olyan alapszabályt adott, amely a házastárs szükségletét helyezi előtérbe.

A férjektől azt kéri Isten, hogy úgy szeressék feleségüket, ahogy Krisztus szereti az egyházát. Isten ugyanis jól tudja, hogy a nők számára a legeslegfontosabb annak a tudata, hogy férjük minden embernél jobban szereti őket. A nők valóban mindig az ilyen jellegű megerősítésre vágnak. Ezért kérdezik a férjüktől folyamatosan: „Drágám, szeretsz engem? Drágám szép vagyok, jól nézek ki? Tetszik a ruhám?” A nők tehát vágnak arra, hogy a férjüktől azt hallják: „Igen, szeretlek! Gyönyörű vagy, te vagy a mindenem!” A nők állandóan megerősítésre vágnak, mert ilyenkor biztonságban érzik magukat és szükségük van arra, hogy biztonságban érezhessék magukat. Péter arra buzdítja a férfiakat, hogy ismerjék fel ezt, hogy ők, akik az erősebbek, igenis adják meg ezt a biztonságérzetet a feleségüknek, a gyengébb félnek, mert szükségük van erre. Számukra fontos, hogy biztonságba érezzék magukat.

De a nők is kapnak Istentől egy aranyszabályt, alapvetően. Isten arra hívja el őket, hogy engedelmeskedjenek a férjüknek. Isten tudja, hogy a férfiak nagy macsók tudnak lenni: érezni akarják, hogy erősek és hatalmasak, hogy kezükben az irányítás. Ha valaki megkérdőjelezi tekintélyüket, ezt úgy élik meg, hogy veszélybe került a férfiasságuk. Ha azonban valaki megkérdőjelezi a tekintélyüket, és ezáltal veszélybe kerül a férfiasságuk, akkor úgy érzik, hogy be kell bizonyítaniuk férfiasságukat, de mivel a nagyfiúk nem sírnak, nem mutatják ki érzelmeiket. Úgy hangsúlyozzák ki a férfiasságukat, hogy még erősebbnek próbálnak mutatkozni és közben nagyon ridegek és tartózkodók, és mintegy elfordulnak a feleségüktől, makacsul hirdetik, hogy nekik senkire és semmire nincs szükségük, de ezzel csak azt érik el, hogy méginkább felerősítik feleségükben a bizonytalanság érzését. Pedig a feleség korábban éppen emiatt kérdőjelezte meg a férj tekintélyét. Ezzel azonban egy olyan ördögi kör veszi kezdetét, amely szépen lassan tönkreteszi a házasságot. Hiszen minél tartózkodóbban viselkedik a férj, minél ridegebb a feleségével, a feleség bizonytalanságérzése annál inkább növekszik, ami pedig azt eredményezi, hogy a feleség méginkább megkérdőjelezi férje döntését, ennek eredményeként pedig a férj egyre tartózkodóbbá, egyre ridegebbé válik, a házasság pedig tönkremegy.

Ez a két szabály tehát alapvető fontosságú, elengedhetetlen egy jó házassághoz. Minél inkább alárendeli magát a feleség a férjének, minél inkább engedelmeskedik neki, a férj számára annál könnyebbé válik kimutatni szeretetét a felesége iránt. Minél inkább kimutatja a férj a feleség iránti szeretetét, a feleség annál könnyebben és szívesebben engedelmeskedik majd a férjnek. Akkor azt mondhatja a feleség: „Lehet, hogy ez most ostoba döntés volt, és lehet, hogy mindent elveszítünk, de szeret engem, együtt vagyunk, és együtt túléljük majd ezt is.” Ha a férj rideg és tartózkodó, a feleség megijed, hogy esetleg elveszítenek mindent és majd a férje is elhagyja őt és ott marad minden nélkül. Többé nem érzi magát biztonságban, nem bízik a férjében, és ezért megkérdőjelezi minden döntését, minden szavát, minden cselekedetét.

Két alapvető fontosságú szabályról van tehát szó. Isten arra hívja el a feleségeket, hogy engedelmeskedjenek a férjüknek, a férjeket pedig arra, hogy szeressék a feleségüket, hogy becsüljék meg őt. Amikor egy házasság ezen alapszabályok szerint működik, egy nagyszerű dolog kerekedik ki belőle, ami mindkét felet gazdagítja, az imaéletet pedig gyümölcsözővé teszi. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Krisztusban mindannyian egyek vagyunk, a férfiak nem feljebbvalók a nőknél, a nők sem előrevalóbbak a férfiaknál, örökös társak vagyunk az élet kegyelmében, egyek vagyunk Krisztusban.

Ha tehát valaki a kereszténységben egy feljebbvaló nemet keres, nem fogja ezt megtalálni. A kereszténység ugyanis pontosan az emberek és a nemek közötti falak ledöntéséről szól, mi mindannyian egyformán járulhatunk Isten elé, ugyanahhoz az Úrhoz megyünk, és mindannyian ugyanazt a kegyelmet kapjuk. Krisztusban tehát egyek vagyunk, Isten előtt egyenlőek, örököstársak. A Galata 3:28-ban ezt olvashatjuk: *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban”*. Ezután Péter mind a férfiakhoz, mind a nőkhez szól, és ezt írja.

Végül legyetek mindnyájan egyetértők, egyetérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak.

Mennyire fontos, hogy ilyenek legyünk, hiszen Jézus is ilyen volt. Hányszor látjuk azt az evangéliumokban, hogy Jézus megszánta az embereket, könyörületes, együttérző volt, megindult az emberek szükségleteit látva. Bárcsak a mi szívünk is ilyen lenne, lágy és érzékeny a körülöttünk lévő szükségletekre, nem pedig kemény és közömbös. Mennyire fontos, hogy alázatosak legyünk!

Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással,

Pedig az ember első reakciója bizony pontosan ez: jól visszafizet mindent annak a másiknak, méghozzá kamatostul. Ami pedig a gyalázkodást illeti ... egy hölgy folyamatosan szidalmaz engem. Ma reggel is ez történt, és minden alkalommal, amikor erre jár, mindenféle szitkokat szór a fejemre, és álnok viperának nevez engem. Ez a hölgy ma reggel is ezt tette, ahogy az ajtóban álltam és az embereket üdvözöltem, és nagyon könnyű lett volna visszaordítani rá és ugyanezt tenni. Olyan könnyű lett volna visszaszórni a szitkokat a fejére. A Példabeszédek 15:1-ben azonban ezt olvashatjuk: *„A higgadt válasz elhárítja az indulatot.”*

Néhány évvel ezelőtt egy érdekes élményben volt részem. A hippi mozgalom fénykorában történt, amikor sok hippi meglehetősen rozzant autókkal közlekedett. Emlékszem, hogy egyszer amikor a kocsimmal mentem az úton, egy hippi a rozzant autójával hirtelen bevágott elé, de abban a pillanatban le is robbant a kocsija. Mivel körülöttem nagyon nagy volt a forgalom, nem tudtam őt kikerülni, csak rákönyököltem a dudára, és akkor ez a hippi srác kipattant az autójából és nagyon lazán a béke jelét mutatta felém. Hirtelen nagyon elszégyeltem magam, hogy annyit dudáltam rá, hiszen szegény be van löve, és csak azt mondja nekem, hogy „Békesség, testvér!”. Én meg ott ülök a kocsiiban és ugye lelkipásztor vagyok, aki elmondja az embereknek, hogyan lehet békességük, miközben bennem forr a düh, mert bevágott elé és utána lerobbant előttem. Ebből az esetből megtanultam, hogy az, amit a Példabeszédekben olvashatunk, valóban működik: *„a higgadt válasz elhárítja az indulatot”*. Hogy ha ez a srác kiugrott volna az autójából és elkezdett volna szitkozódni, biztosan én is kiszálltam volna, felháborodottan odarohantam hozzá és jól a szemébe mondtam volna, hogy micsoda ostoba húzás volt a részéről. Így azonban valahogy elszállt a haragom és azt gondoltam, hogy jó, hát elvileg miért ne lehetne köztünk béke.

Szóval ne fizessetek gyalázkodásért gyalázkodással. Már csak azért se, mert az ember annyit örültem találkozik kint az az utakon, és sajnos Amerikában már ott tartunk, hogy esetleg lepuffantanak, ha fel mered emelni a hangodat.

Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljete.

Arra kellene törekednünk, hogy áldás legyünk az emberek életében. Jézus is azt mondja a Lukács 6:28-ban: „Áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket”. Erre hívott el bennünket Isten.

Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni,

Itt Péter a Zsoltárok könyvéből idéz. Ez számomra azért is érdekes, mert láthatjuk, hogy Péter jól ismerte az Szentírást. Ahogy a levelét írja, igézni kezd néhány igeverset a 34. zsoltárból.

Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot; forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót, keresse és kövesse a békességet; mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.

Péter tehát azt mondja, hogy ha szeretnél örülni az életnek és jó napokat látni, tarts be néhány alapelvet.

*De ki az, aki bántalmaz titeket, ha buzgón igyekeztek a jóra?
De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete.*

Innentől kezdve Péter a szenvedés kérdésével foglalkozik, mégpedig javarészt azzal a fajta szenvedéssel, amelyet az igazságért kell kiállnia az embereknek. Biztosan emlékeztek arra az esetre, amikor Pétert az Apostolok Cselekedeteiben elfogták az evangélium hirdetése miatt, majd megverték és megparancsolták neki, hogy többet ne tanítson Jézus Krisztus nevében. Miután elengedték őket, Péterék nagy örömmel a szívükben tértek haza: örültek, mert méltónak találtattak arra, hogy Jézus Krisztusért így módon szenvedjenek. Péter most pontosan erről beszél, vagyis semmi olyat nem hirdet, amit a gyakorlatban már meg ne tapasztalt vagy meg ne valósított volna. Péter is boldog volt, amikor Jézus Krisztusért szenvedett, és arra buzdít bennünket is, hogy ha az igazságért kell is szenvednünk, legyünk boldogok.

A Máté 5:11-ben Jézus a következőket mondta: „*Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjate, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek.*” Vagyis Jézus arra buzdítja tanítványait, hogy ilyen helyzetben a jövőre tekintsenek, arra gondoljanak, ami rájuk vár a mennyben. „*De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete.*”

Ellenben az urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben,

Vagyis a szívetekben biztosítsatok egy egészen különleges helyet Istennek.

és legyetek készek mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.

Ezt pedig szelíden és tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyéte, hogy amivel rágalmaznak titeket, abban megszégyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó magatartásotokat.

Vagyis éljetez olyan életet, hogy az emberekben felébredjen a kíváncsiság, hogy odamenjenek hozzád és megkérdezzék tőled, hogy mitől vagy más?

*Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata.
Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért,*

Itt Krisztus kereszthaláláról van szó, meghalt a nem igazakért, Isten tehát azt aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk.

hogyan Istenhez vezessen minket,

Krisztus kereszthalálának a célja tehát az volt, hogy megszabadítson bennünket a bűneinktől, hiszen a bűneink elválasztottak bennünket Istentől. A bűn mindig ilyen hatást fejt ki, elválaszt bennünket Istentől. Pedig eredetileg Isten azért teremtett bennünket, hogy vele egyek lehessünk, hogy bensőséges kapcsolatunk lehessen Vele. Egy szent, tiszta és igaz Isten azonban nem fér össze a bűnnel. Az ember tehát bűnbe esett és a bűn eredményeként megszakadt ez az édes közösség Isten és ember között. Ahhoz, hogy az ember és Isten kapcsolata újra helyreállhasson, Jézusnak szenvednie kellett. Ő szenvedett is egyszer a bűnökért, a mi bűneinkért, hogy megtisztítson bennünket bűneinktől és mi újra közösségben lehessünk Istennel, és az ő útján járjunk.

miután halálra adatott test szerint, de megelevenített Lélek szerint.

*Így ment el a börtönben levő lelkekhez is, és prédikált azoknak,
akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várakozott a Noé napjaiban a bárka készítésekor. Ebben kevés, számszerint nyolc lélek menekült meg a vizen át.*

Péter tehát azt mondja, hogy Jézus lement a börtönben lévő lelkekhez és prédikált nekik. Az Ézsaiás 61-ben egy próféciát találunk Jézusról, amely a következőképpen hangzik: „*Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.*” Vajon miről van itt szó? A börtön nem más, mint a halál, amely megkötözte, börtönben tartotta az embereket. Jézus azonban eljött, hogy kinyissa a börtön ajtaját, vagyis, hogy kinyissa a Hádész ajtaját, hogy kiszabadítsa azokat, akik ott meg voltak kötözve, akik az előtt haltak meg, hogy Jézus Krisztus eljött volna a földre és meghalt volna a bűneinkért. Jézus tehát, amikor meghalt, leereszkedett a pokolba, és prédikált a bebörtönzött lelkeknek. Majd amikor elhagyta a poklot, magával vitte azokat, akik ott raboskodtak. Az Efézus 4-ben Pál elmondja nekünk, hogy aki felemelkedett a magasságokba, előbb leereszkedett a föld mélyébe, és kiszabadította a foglyokat börtönükből.

A Lukács 16-ban Jézus ír arról, hogy a pokol hogy nézett ki az ő halála előtt. A pokolnak két része volt, amelyek között nem volt átjárás. Az egyik a szenvedés helye, a másik a vigasztalás helye volt. Akik hívőkként haltak meg, a vigasztalás helyére kerültek, Ábrahám vigasztalta őket. Nekik prédikált Jézus, amikor leereszkedett a pokolba. Az Apostolok Cselekedetei 2:27-ben a következőket mondja Péter miközben Dávid zsoltárából idéz: „*Nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.*” Majd Péter a 32. versben hozzáteszi, hogy „*ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.*” A Máté 27:52-ben pedig ezt olvashatjuk: (Jézus halála után) „*a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.*” Jézus tehát kiszabadította a foglyokat börtönükből.

Noé napjaiban, a bárka készítésekor szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át. Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség,

Ahogy Noét és családját megmentette a bárka az özönvíz idején, most benneteket ennek a képmása, a keresztség, ment meg. Péter – a félreértések elkerülése végett - hozzáteszi, hogy

amely nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által, aki miután felment a mennybe, az Isten jobbán van és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.

Vagyis a keresztségnél az a fontos, hogy mi van a szívünkben. Hiszem, hogy mindenkinek, aki hisz Jézus Krisztusban, be kellene merítkeznie. Mindenképpen fontosnak tartom a bemerítkezést, sőt személy szerint a teljes bemerítést támogatom. Emellett azonban hiszem azt, hogy a bemerítkezés egy szimbólum csupán, azt a munkát jelképezi, amelyet a Szentlélek végzett el a szívemben. A bemerítkezés egy gyönyörű képe annak, hogy az óemberem már halott - ezt jelképezi az, amikor lenyomnak a víz alá, - amikor pedig feljövök a víz alól, az új életre emlékeztet engem, ami most már az enyém Jézus Krisztus által. Ha azonban mindez korábban nem történt meg a szívemben, akkor a bemerítkezés rituáléján keresztül sem történik majd meg. Nem a keresztség üdvözít engem. Teljesen mindegy, hogy kit hogyan keresztelnek meg, hogy csak egy kicsit hintik meg vízzel, vagy teljesen alámerítik. Ha a szívébe nem fogadta be Jézust, ha mindez a változás korábban a szívében nem állt be, akkor önmagában a keresztség még senkit sem fog üdvözíteni. A bemerítkezés csupán egy külső megnyilvánulása annak, ami a szívemben már megtörtént. De ha ez a változás még nem történt meg a szívemben, akkor a bemerítkezés sem ment meg engem, sőt mi több, a bemerítkezés értelmetlenné válik. Sőt, ami még ennél is rosszabb, hogy ilyenkor az ember ítéletet hoz saját fejére, hasonlóan ahhoz, aki hitetlenségül vesz úrvacsorát. Pál erről azt írja az 1 Korinthus 11:29-ben: *„Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik magának.”*

Fontos tehát belátnunk, hogy önmagában a keresztség mint szertartás, senkit sem üdvözít. Hit által van üdvösségünk, a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ezért nem fogadom el azt az elképzelést, mely szerint, ha valaki még nem merítkezett be, nincs üdvössége. Jézus persze arra bátorít bennünket, hogy ha hiszünk őbenne, akkor keresztelkedjünk meg. Tehát, ha én hiszek Jézusban, akkor engedelmeskedem neki, és megteszem ezt és a bemerítkezés valóban egy külső jele lesz annak, ami már a szívemben megtörtént. De ha valamilyen oknál fogva soha nem adódik lehetőségem arra, hogy bemerítkezzem, attól még üdvözülök, ebben egészen biztos vagyok, mert a keresztség *„nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez a jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által. Aki miután felment a mennybe, az Isten jobbán van és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok, és erők.”*

Jézus mennybemenetele előtt a következőket mondta a tanítványainak a Máté 28:18-ban: *„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”*. Képzeli csak el, hogy mekkora hatalmat jelent is ez. Gondoljunk csak a világegyetemre, mekkora hatalom kellett ahhoz, hogy létrejöhessen. Jézus azt mondja, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ő tehát felment a mennybe, az Isten jobbán van, és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.

Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, (vagyis meghalt a kereszten) vértézzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől.

Pál ugyanezt mondja a Róma 6-ban óemberünkkel kapcsolatban, aki a Krisztussal együtt meghalt a kereszten, megfeszített. Ahogyan Krisztus feltámadt, úgy mi is lényegében feltámadtunk, új életet kaptunk, és most már a lélek szerint élhetünk, és azok akik valóban ezt az új életet élik, megszabadultak a bűntől. Pál ugyanis azt írja a Róma 6:2-ben, hogy „*akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?*” Az 1 János 3:9-ben ezt olvashatjuk: „*Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született.*” Ha azonban folyamatosan bűnben élsz, jó lenne, ha tüzetesen megvizsgálnád az életed. Az 1 Korinthus 10:12-ben ezt olvashatjuk: „*Aki tehát azt gondolja, hogy áll vigyázzon, hogy el ne essék.*” A Példabeszédek 16:25 pedig így szól: „*Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet.*” Aki Istentől született, nem gyakorolja a bűnt, mert egy új életet és egy új természetet kaptunk. Már nem foghatjuk az egészet a régi bűnös természetünkre, amely meghalt, mert Jézus a kereszten szenvedett és meghalt, és Vele együtt az én óemberem is megfeszített, mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől, és most már nem kell az életünk hátralévő részét a test szerint leélnünk, a testünk vágyainak engedelmességgel. Visszatérve tehát az 1 Péterhez:

Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vértézzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved az elszakad a bűntől, hogy többé nem emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralévő idejét.

Bizony, elég volt abból, hogy a múltban a pogányok szokása szerint kicsapongásokban, kívánságokban, részegeskedésekben, dorbézolásokban, tivorzányásokban és szentségtelen bálványimádásokban éltetek.

Azért haragusznak rátok, sőt káromolják Istent, mert nem rohantok velük együtt, a kicsapongásnak ugyanabba a posványába.

Péter szerint régebben ti is test szerint éltetek: kicsapongásokban, kívánságokban, részegeskedésekben, tivornyázásokban, szentségtelen bálványimádásokban. Ez bizony egy nagyszerű leírása annak, amit a világban ma is látunk és mások furcsán néznek ránk, nem értik, hogy számunkra mi jelenti a szórakozást. Nektek feltették már ezt a kérdést? Mit csinálsz, ha egy kis szórakozásra vágysz? Nem iszod le magad a sárga földig? De hát akkor számodra mi jelenti a szórakozást? Esetleg a fejedhez vágják, hogy unalmas vagy, és veled már nem is lehet jókat szórakozni. De nekik is számot kell adniuk Isten előtt a cselekedeteikről. Minden embernek meg kell majd jelennie Isten előtt és számot kell adnia az életéről.

De számot fognak adni annak, aki készül ítélni élőket és holtakat.

Bizony, elég félelmetes belegondolni abba, hogy egy napon mindenkinek meg kell majd állnia Isten előtt és azoknak is, akiknek az élete a kicsapongásokról, a kívánságokról, a részegeskedésről, a bálványimádásról szólt, és számot kell adniuk arról az életről, amelyet teljesen elfecséreltek. Választ kell majd adniuk arra a kérdésre, hogy mit kezdtek az életükkel, azzal az élettal, amit Isten ajándékozott nekik. Eltékozták és elfecsérelték azt saját magukra, saját vágyaikra és kívánságaikra.

Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy testben, emberi mértékek szerint ítéltessenek meg, de éljenek Isten szerint lélekben.

Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok.

Az egyház mindig is tudatában volt annak, hogy az utolsó időkben él. Valahogy minden generáció így érzett és ez bizonyos értelemben mindig igaz, hiszen számomra ezek az utolsó idők. Ha az Úr nem tér még vissza halálom előtt, akkor is az utolsó időket élem, hiszen egy napon én is meghalok. Mindannyiunk napjai meg vannak számlálva, az életünk véges.

Emlékszem, fiatal koromban még úgy éreztem, hogy soha nem halok meg. De mostanra már tudatában vagyok annak, hogy az én életem is véges és szeretnék minden napot kihasználni, és odafigyelni arra, hogy minden napomat Isten királyságának előremozdítására használjam. Péter is már idősebb, amikor ezt a levelet írja, Ő is másképp látja már az életet. *„Mindennek a vége pedig már közel van...“*, írja és ez valóban így is volt, nem sokkal később ugyanis Néró császár kivégeztette. *„Legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok.“*

Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek.

Fontos lenne tehát, hogy az egymás iránti kitartó szeretet jellemezze a gyülekezet tagjait, mert *„a szeret sok bűnt elfedez“*. Milyen sok dolgot elnézhetünk a másiknak, vagy nem is veszünk észre negatív dolgokat a másokban, mert annyira szeretjük őt. De milyen sok dolgot észreveszünk akkor, ha valakit ki nem állhatunk, amikor árgus szemekkel figyeljük őt és minden apróságon felháborodunk.

Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül.

Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai:

Isten mindenkinek adott ajándékokat, és ajándékként említhetjük a vendégszeretetet is. Akik ezt az ajándékot kapták bámulatos házigazdák. Bárki jön is hozzájuk, sok-sok szeretettel fogadják, és olyan légkört teremtenek, ahol az ember nagyon jól érzi magát. Nem idegeskednek azon, hogy mivel vendégeljék meg a látogatókat, nem baj, ha nem tökéletes minden, kirakják az asztalra amijük van, és ők is jól érzik magukat, csakúgy mint vendégeik. De nem mindenkinek van meg ezt az ajándéka.

Mindannyiunknak különböző ajándékok adattak, de a lényeg az, hogy éljünk ezekkel az ajándékokkal, használjuk azokat Krisztus testének a javára, mások javára. Legyünk jó sáfárai annak, amit Isten nekünk adott, ránk bízott. Akár egy adott tehetségről, egy bizonyos ajándékról, vagy egy bizonyos adottságról van szó. Ami engem illet, én jó sáfára szeretnék lenni annak amit Istentől kaptam, hiszen Ő bízta azt rám.

ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi,

Ez nagyon fontos, hiszen nem tudok több lenni annál, akivé Isten tett. Vagyis az én feladatam az, hogy megtegyem a tőlem telhetőt, a többit pedig bízzam Istenre. Nagyon fontos, hogy ezt megtanuljuk. Ez különösen nehéz azok számára, akik mindig a tökéletességre törekednek, mert ők is megteszik a tőlük telhetőt, a dolog fennmaradó részével kapcsolatban pedig csak idegeskednek. Emészti magukat azon, hogy most jó dolgot mondtak-e, hogy most mit miért tettek, hogy helyesen cselekedtek-e - állandóan ezzel vannak elfoglalva és ezen idegeskednek. Pedig Isten mindössze annyit kér tőlünk, hogy tegyük meg azt, ami tőlünk telik, a többit pedig bízzuk Rá. Pál ezt írja a Kolossé 3:17-ben: *„Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek...“*

ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Istent dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké ámen.

Ez az egész tehát egyáltalán nem rólunk szól, hanem arról, hogy Isten dicsőüljön meg mindenben, amit teszünk.

Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Egyáltalán nem meglepő, hogy Isten megpróbálja a hitünket.

Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.

Jézus újra vissza fog térni az ő dicsőségében, és akkor majd vele együtt térnek vissza azok is, akik már az övéi. Micsoda örömteli nap is lesz az, amikor visszatérünk Jézus Krisztussal, hogy megalapítsuk az ő királyságát. Nagy ujjongás lesz majd azon a napon, mert örvendezni fogunk, hogy részesülhettünk az ő szenvedéseiből, hogy vele együtt uralkodhassunk az ő országában.

Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség lelke, az Isten lelke megnyugszik rajtatok.

Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó.

Vannak bizonyos dolgok, amelyekért dicsőség szenvedni, más dolgokért azonban semmiképpen sem. Például, ha tolvaj vagy és elkapnak, majd bebörtönöznek, az nem válik dicséretedre.

Ha azonban valaki mint keresztény szenved,

vagyis ha valakit az igazságért üldöznek, ahogy ezt Jézus mondja a Máté 5:10-ben...

ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy azokban az időkben bizony sok hívőt valóban börtönbe zártak, pusztán azért, mert keresztények voltak. Péter azt mondja, hogy ha ezért börtönöznek be, akkor örvendezz, ne szégyenkezz, hanem dicsőítsd Istent. Persze itt feltenném azt a kérdést is, hogy ha valakit keresztényként bebörtönöznek, vajon találnának-e ellene elég bizonyítékot? Vajon találnának-e elítélendőt az életében? Ezen bizony érdemes elgondolkodnunk.

Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén, ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában?

És ha az igaz is alig menekül meg, akkor hova lesz az Istentelen, és a bűnös? Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is - jót cselekedve - ajánlják lelküket a hű Teremtőnek.

Ne feledjük, hogy Péter levele abban az időszakban íródott, amikor üldözték és hitükért bebörtönözték a keresztényeket. Itt Péter azokhoz szól, akik azért szenvednek, mert Isten gyermekei, és azt tanácsolja nekik, hogy egyszerűen ajánlják lelküket a hű Teremtőnek, bízzák Rá magukat teljesen. Ő hűséges - ezt egyszerűen meg kell tanulnunk.

A közöttetek levő presbireteket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese:

Péter tehát azt mondja magáról, hogy ő Krisztus szenvedésének a tanúja. Tanúja volt Krisztus halálának, de tanúja volt Krisztus dicsőségének is, amikor Krisztus megdicsőült előttük a hegyen, és beszélgetett Illéssel és Mózással. Péter annyira elragadtatta magát, hogy azt kérte Jézustól, hadd maradjon ott a hegyen. Péternek nem akaródzott visszatérni a valós világba, szeretett volna ott maradni a királyságban, ennek a dicsőségnek a közelében.

legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját;

Amikor – János evangéliumának 21. fejezetében - Jézus kérdéseket intéz Péterhez, majd pedig egy megbízatást ad neki, gondoljunk csak bele, hogy mi előzte meg ezt az eseményt. Jézus a feltámadását követően azt mondta a tanítványainak, hogy menjenek Galileába és ott majd találkoznak. Amikor a tanítványok odaértek a Tibériás-tengerhez, és Jézus nem érkezett meg, Péter úgy döntött, hogy elmegy halászni. Erre a többiek is követték. Elindultak, beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. Amikor már reggel volt, megjelent a parton Jézus és megkérdezte tőlük, hogy fogtak-e valamit? Persze, ők nem ismerték meg Jézust, és válaszuk nemleges volt. Erre Jézus azt ajánlja nekik, hogy vessék ki a hálójukat a hajó jobb oldalán. A tanítványok ezt meg is tették, de kivonni már nem tudták a hálót a rengeteg hal miatt. Amikor János látta, hogy mi történik, odaszólt Péterhez és azt mondta *”Az Úr az!”* Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal. Amint kiszálltak a partra, paraszat láttak ott, rajta halat és kenyeret. Jézus így szólt hozzájuk: *’Hozzatok a most fogott halakból!’*

Valamivel később pedig Jézus odafordult Simon Péterhez és így szólt: *„Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”* Az „ezek” kifejezés azonban problémás, vajon Jézus ezzel a halakra utalt, vagy a tanítványokra? Ha emlékszünk, a Máté 26:30-ban az utolsó vacsora után Jézus a tanítványokkal együtt kiment az Olajfák hegyére, és így szólt hozzájuk: *”Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhait. De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.”* Ekkor Péter így szólt hozzá: *”Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom.”* Jézus pedig ezt mondta neki: *”Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”* Péter így válaszolt: *”Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.”* Péter tehát tulajdonképpen azt mondja, hogy „én mindenkinél jobban szeretlek téged, Uram. Lehet, hogy ők megbotránkoznak, de én soha meg nem botránkozom benned. Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Gyakorlatilag Péter azt mondja, hogy mindegyik tanítványnál jobban szereti Jézust.

Visszatérve a János 21-hez, elképzelhető, hogy amikor Jézus azt kérdezi Pétertől, hogy *„jobban szeretsz-e engem mint ezek?”*, akkor a többi tanítványra utal. De az is elképzelhető, hogy nem a tanítványokra, hanem az ott heverő halakra utalt ezzel Jézus, hiszen ezek a halak jelképezték Péter régi életét, azt az életét, amelyből kihívta Jézus. Ha belegondolunk abba, hogy egyszer vetették ki a hálójukat, és azonnal 153 halat fogtak, ez a mennyiség Péter karrierjének a csúcsát jelentette. Tehát Jézus kérdezhetette azt is Pétertől, hogy Péter, jobban szeretsz-e engem mint azt a sikert, amelyet elértél a szakterületeden? Igazából tehát mindegy, hogy itt Jézus a tanítványokra vagy a halakra utal-e, mindkét kérdés nagyon komoly. Péter így felelt: *„Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.”* Jézus erre ezt mondta neki: *„Legeltesd az én*

bárányaimat!“ Érdekes, hogy Jézus háromszor teszi fel ezt a kérdést Péternek, és Péter háromszor válaszolja azt Jézusnak, hogy szereti Őt. Lehet, hogy azért kérdezi ezt Pétertől Jézus háromszor, mert Péter korábban háromszor tagadta őt meg és most lehetőséget ad Péternek, hogy háromszor fejezze ki Jézus iránti szeretetét. Mit mond tehát Jézus itt Péternek a János 21-ben? *„Legeltesd az én bárányaimat!”* A Lukács 22:31-ben Jézus a következőket is mondta Péternek: *„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait!”*... *„Legeltesd az én bárányaimat!”* Ezt az elhívást kapja Péter Istentől.

Most az 1 Péter 5:2-ben ezt az elhívást adja tovább a véneknek. Hiszem, hogy az egyik legfontosabb elhívás minden lekipásztor számára, hogy legeltessek és táplálják Isten nyáját. Kiemelkedő fontossággal bír és egy hatalmas tragédia napjainkban, hogy mégis olyan kevés lelkész van, akik Isten nyáját valóban Isten Igéjével táplálják. Sajnos sok helyen, Isten Igéje helyett mással táplálják az embereket. Az ember elmegy gyülekezetbe, és az igehirdetés inkább hasonlít egy pszichológia- vagy egy filozófia-előadásra, mint bármi másra. Sajnos, nagyon ritka dolog az gyülekezetekben, hogy Isten Igéjével táplálják Isten nyáját.

*legeltessetek az Isten közöttetek levő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen;
ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint aki példaképei a nyájnak.*

Péter tehát arra figyelmeztet bennünket, hogy ne nyereszkedésből szolgáljunk, ne azért használjuk azokat a lelki ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk, hogy azokból meggazdagodjunk. Ne is uralkodjunk a ránk bízottakon, hanem legyünk példaképei a nyájnak. Az 1 Timóteus 4:12-ben Pál ugyanerre buzdítja Timóteust: *„Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.”* Nagyon fontos, hogy a lekipásztor példát mutasson a hívőknek, hogy maga is aszerint éljen, amit hirdet az embereknek.

És amikor megjelenik a főpásztor, (Jézus Krisztus) elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.

Az Ige megígéri az élet koronáját azoknak, akik Krisztusban hisznek, azok pedig, akik Krisztus testét szolgálják, a dicsőség hervadhatatlan koszorúját kapják majd.

Ugyanúgy, ti ifjabbak: engedelmeskedjétek az idősebbeknek, egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

„Isten a gőgösöknek ellenáll.” Érdekes, hogy ezt nemcsak itt látjuk, Péter levelében, hanem az egész Ige tanúskodik arról, hogy Isten megveti a büszkeséget. Mégis, milyen sok embert jellemez a büszkeség. A Példabeszédek 6:16-ban olvashatjuk: *„Hat dolgot gyűlöl az ÚR, sőt hét dolog utálatos előtte:”* s az első, amelyet itt említ ez Ige, az a nagyravágyás. Isten tehát ezt gyűlöl, a Példabeszédek 16:18-ban pedig ezt olvashatjuk: *„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság.”* Péter pedig arra buzdít bennünket, hogy legyünk alázatosak, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.

Jézus is ezt mondja a Máté 23:12-ben: *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”* Ne feledjük, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy mi önmagunkhoz hogyan viszonyulunk, mert ez a másokhoz való viszonyulásunkban is megmutatkozik.

Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.

A Jób könyvének első fejezetében a 6. verstől a következőket olvashatjuk: *„Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem.”* Péter levelében ugyanezt találjuk: *„az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el”.* Péter ezért arra buzdít bennünket, hogy legyünk józanok, legyünk résen és vigyázzunk.

álljatok ellene a hitben, szilárdan,

Jakab ugyanerre bátorít bennünket a Jakab 4:7-ben: *„Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”* Bizony egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan állunk hozzá bizonyos dolgokhoz, mert gyakran a saját hozzáállásunk miatt már akkor elveszítjük a csatát, amikor az még el sem kezdődött. Arra gondolunk, hogy a sátán milyen ravasz és hatalmas, és még mielőtt harcba szállnánk, szinte nevének említésére inunkba száll minden bátorságunk, és megadjuk magunkat ahelyett, hogy ellenállnánk.

Emlékszem, középiskolás koromban költöztünk erre a területre a családommal, és a középiskolában megismerkedtem egy sráccal. Nagyon jó fej volt, kiváló rögbijátékos. Én is rögbiztem, és egy alkalommal azzal a csapattal játszottunk, amelynek ő is tagja. Mindenki félt tőle, mert mindenki tudta, hogy milyen nagyszerű játékos. A meccs folyamán egy alkalommal hozzám került a labda, és rohantam is, hogy pontot szerezzek a csapatnak, és ekkor hirtelen ott termett ez a fiú és nekem ugrott, hogy megállítson. Szinte azonnal összecsuksuklottam, meg sem próbáltam ellenállni, mert valahogy bennem volt az, hogy itt jön a legkiválóbb játékos, és nem is védekeztem. A meccs után az edzőm ezt bizony felrótta nekem. Aztán, ahogy teltek-múltak a hetek, rádöbbsentem arra, hogy ez a srác is csak ember, úgyhogy már nem nyűgözött le annyira, már nem félttem tőle annyira, és onnantól kezdve már nem adtam meg magam olyan könnyen, még neki sem.

Így vagyunk mi gyakran a sátánnal is: megijedünk tőle és feladjuk a harcot, még mielőtt az igazán elkezdődött volna. Már csak az említésére is romokban heverünk, ahelyett, hogy ellenállnánk hitben. Pedig a sátánnak esélye sincs, ha velünk van Isten. Az 1 János 4:4-ben is ezt olvashatjuk: *„Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.”* A sátán labdába sem rúghat, hiszen velünk van Isten, és Istentől hatalmat kaptunk még felette is. Ezért tehát, álljatok ellen!

álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban.

A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott bennetek Krisztusban az ő örök dicsőségére,

Pál az Efézus 2:6-ben a következőket mondja: *„Vele együtt feltámasztott, és a mennyekiek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének*

mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.“ Isten tehát az ő örök dicsőségébe hívott el bennünket. Pál az efézusiakhoz írt levelében, az 1:18-ban imádkozik az efézusiakért, és azt kéri, hogy hadd lássák meg az efézusiak, milyen reménységre hívta el őket Isten. Isten tehát örök dicsőségre hív el bennünket, hogy vele éljünk dicsőséges országában: az igazság, a szeretet, a békesség, az áldás, az öröm örökkévaló országában.

A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.

A szenvedés éretté tesz bennünket.

Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Péter tulajdonképpen ezzel fejezi be levelét, az elkövetkező néhány igevers, csupán a befejező üdvözléseket és az áldást tartalmazza, vagyis néhány személyes megjegyzést.

Szilvánusz által, aki - mint gondolom - hűséges testvéretek, röviden írtam, bátorítva titeket és bizonyoságot téve arról, hogy az az Isten igazi kegyelme, amelyben álltok.

Szilvánusról annyit kell tudnunk, hogy ő az a Szilász, aki Pált számos missziós útjára elkísérte. Úgy tűnik, hogy Szilvánusz, vagyis Szilász, most éppen Péter útitársa. Elképzelhető, hogy Pál börtönben van, és Szilász az, aki papírra veti ezt a levelet Péter diktálása nyomán. Szilászt sokan ismerték azért, mert Pállal együtt nagyon sok helyen megfordult. Péter valószínűleg sokkal kevesebb embert ismert azok közül, akiknek ez a levél szólt, mint Szilász.

Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk az én fiam.

Itt valószínűleg János Márkról van szó, aki korábban Pállal és Barnabással szolgált, és most Péter szolgatársa az Úrban. Elképzelhető, hogy Péter Babilonból írja ezt a levelet.

Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával.

A görög eredetiben a szeretet helyén az „agapé” szó áll.

Békesség mindnyájatoknak, akik a Krisztusban vagytok.

Így végződik Péter első levele, a következő alkalommal Péter második levelét nézzük meg, amelyet kb. 6 évvel később írt.